

A Fővárosi Ítéltábla a Zilahy és Társa Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Zilahyné dr. Gellei Emőke ügyvéd által képviselt felperesnek, az Imre Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd által képviselt I. - II. rendű és a személyesen eljáró III. rendű alperesek ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2017. június 29. napján meghozott, 21.P.21.805/2016/8. számú ítélete ellen, az alperesek részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja. Az I. és II. rendű alperest mentesíti a felperes javára perköltség és az állam javára kereseti illeték fizetésének kötelezettsége alól.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 52.575 (ötvenkétezer-ötszázhetvenöt) forint, és a II. rendű alperesnek 119.250 (száztizenkilencezer-kétszázötven) forint együttes első- és másodfokú perköltséget. Kötelezi a felperest, hogy 36.000 (harminchatezer) forint kereseti illetéket fizessen meg az államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és a III. rendű alperes mint adósok 2008. június 19-én közjegyzői okiratba foglalt, japán jen alapú, jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződést kötöttek a II. rendű alperessel mint hitelezővel. A szerződéskötés során a II. rendű alperes képviseletében az I. rendű alperes járt el. A kölcsönszerződés III. pontja rögzíti, hogy „a szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön és járuléktartozás tekintetében annak közokirati tanúsításaként az adósoknak a hitelezőnél vezetett számlái és a hitelező vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el. Az adósok és zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az adósok terhére fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás összegét esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is a hitelezők felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés III. pontjának a közjegyzői ténytanúsítványra vonatkozó feltételei érvénytelenek. A feltételek érvénytelenségének okaként azok tisztességtelenségét jelölte meg. Kérte továbbá, hogy a bíróság nyilvánítsa érvényessé a kölcsönszerződést azzal, hogy a tisztességtelen feltételek nem jelentenek kötelezettséget a felekre nézve. A III. rendű alperest mindezek türéseire kérte kötelezni. Álláspontja szerint a szerződés III. pontjának a közjegyzői ténytanúsítványra vonatkozó feltétele kizárja annak lehetőségét, hogy vita esetén az adósok kétségbe vonják tartozásuk alperesek által meghatározott összegét. Hivatkozott

arra, hogy az alperesek közjegyzői ténytanúsítvány birtokában peres eljárás nélkül kezdeményezhetnek végrehajtási eljárást, az adósok pedig csak végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben vitathatnák tartozásuk fennállását és összegét. Mivel a tartozás megfizetése iránti perben az alpereseket terhelné az összeg bizonyítása, a végrehajtási perben viszont a felperest, a feltétel a felperes hátrányára fordítja meg a bizonyítási terhet. Érvelésük szerint a feltétel kizárólag az alpereseket jogosítja fel a kölcsönszerződés értelmezésére, és egyoldalúan az alpereseket jogosítja fel a teljesítés szerződésszerűségének megállapítására.

Az I. és a II. rendű alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezésükben kifejtették, hogy a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés ellátható végrehajtási záradékkal, ha közjegyzői okirattal igazolják a szerződés felmondását is, ezért a peren kívüli végrehajtáshoz nincs szükség a tartozás aktuális összegének közjegyzői ténytanúsítványba foglalására. Vitatták, hogy a felperes által kifogásolt feltételek kizárólag az alpereseket jogosítanak fel a kölcsönszerződés értelmezésére, és egyoldalúan az alpereseket jogosítanak fel a teljesítés szerződésszerűségének megállapítására.

A III. rendű alperes nem ellenezte a kereset teljesítését.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével megállapította, hogy a peres felek között 2008. június 19. napján létrejött kölcsönszerződés III. pontjának az a kitétele, miszerint „a szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön és járuléktartozás tekintetében annak közokirati tanúsításaként az adósoknak a hitelezőnél vezetett számlái és a hitelező vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el. Az adósok és zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az adósok terhére fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás összegét esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is a hitelezők felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.” tisztességtelenség okából semmis, ezért a felek jogviszonyában nem alkalmazható. A III. rendű alperest ennek türéseire kötelezte. Kötelezte az I. és a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 38.100 forint perköltséget, továbbá egyetemlegesen térítsenek meg az államnak külön felhívásra 36.000 forint kereseti illetéket. Ítéletének indokolásában rámutatott, hogy a közjegyzőnek a felperes tartozásának összegét is tartalmazó ténytanúsítvány kiállításához be kell tekintenie az alperesek nyilvántartásába, és olyan adatokat is meg kell ismernie, amelyek az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 50. § (1) bekezdése értelmében banktitoknak minősülnek, és csak a Hpt. 51. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott esetekben adhatók ki harmadik személyeknek. Az volt az álláspontja, hogy a közjegyzői ténytanúsítvány kiállításával kapcsolatban egyik olyan törvényi feltétel sem állt fenn, amelynek megvalósulása esetén a közjegyző megismerheti a banktitoknak minősülő adatokat. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a kölcsönszerződés III. pontjának a közjegyzői ténytanúsítványra vonatkozó feltétele banktitkot sért. Mivel a feltétel jogszabályba ütközik, tisztességtelen, és a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján semmis. Okfejtése szerint a feltétel a Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerés, amelyre tekintettel a felperesre hárul a tartozás összegének bizonyítása. Így a feltétel a felperes terhére fordítja meg a bizonyítási terhet, ezért a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (R) 1. § j) pontja alapján is tisztességtelennnek minősül. Kifejtette, hogy a feltétel egyoldalúan az alpereseket jogosítja fel annak megállapítására, hogy a felperes teljesítése szerződésszerű-e, ezért a R. 1. § (1) bekezdés b) pontja alapján is tisztességtelen. A feltétel érvénytelenségének jogkövetkezményeként mondta ki, hogy a feltétel nem alkalmazható a felek jogviszonyában.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása, a kereset elutasítása, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalása iránt az I. és a II. rendű alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Fellebbezésükben kiemelték, hogy a kölcsönszerződést hitelezőként a II. rendű alperes kötötte meg, az I. rendű alperes csak a II. rendű alperes képviselője volt. Mivel az I. rendű alperes nem volt szerződő fél, vele szemben a felperesnek nincs keresetőségi joga. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság ezt nem vette figyelembe annak ellenére, hogy erre az elsőfokú eljárásban is hivatkoztak. Álláspontjuk szerint a felperes közjegyzői ténytanúsítványra vonatkozó feltétel elfogadásával kifejezetten hozzájárult ahhoz, hogy a közjegyző megismerje a banktitoknak minősülő adatait, ezzel megadta a banktitok alóli felmentést. Rámutattak, hogy az 1991. évi XLI. törvény (Kjőtv.) 9. § (1) bekezdése alapján a közjegyzőt is titoktartási kötelezettség terheli. Kifejtették, hogy a közjegyzői ténytanúsítvány készítése a követelés érvényesítésekor válik szükségessé, ezért a Hpt. 51. § c) pontja alapján kiadható a banktitok a közjegyzőnek. Hivatkoztak arra, hogy a banktitok megsértése nem szerződés érvénytelenségi ok. Okfejtésük szerint a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés megfelel az 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 21/C. § (1) bekezdésében megszabott követelményeknek, ezért a kölcsönszerződés ténytanúsítvány nélkül is ellátható végrehajtási záradékkal, ha közokirattal igazolják, hogy a szerződés felmondásra került, és a felmondás megérkezett a felpereshez. Hangsúlyozták, hogy a közjegyzőnek a záradékolás előtt nem kell vizsgálnia a követelés és a korábbi teljesítések összegét, sem az elszámolás helyességét. Mindezek miatt a feltétel nem fordítja meg a bizonyítási terhet a felperes hátrányára. Előadták, hogy a tartozások nyilvántartását olyan jogszabályok szabályozzák, amelyektől nem lehet eltérni. Ezek értelmében rendszeres kimutatás készítésére és a felperes tájékoztatására kötelesek, a felperes pedig panasszal élhet a kimutatások ellen. Érvelésük szerint a ténytanúsítványra vonatkozó feltétel nem jogosítja fel az alpereseket a szerződés kizárólagos értelmezésére, vagy a teljesítés szerződésszerűségének egyoldalú megállapítására, és nem zárja ki a felperesnek azt a jogát sem, hogy bármilyen eljárásban vitassa tartozásának összegét. Hivatkoztak arra, hogy a feltétel nem alkalmas egyenlőtlenség előidézésére a kógens jogszabályi rendelkezésekhez képest, ezért nem tisztességtelen.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben bírálta felül az elsőfokú ítéletet /Pp. 228. § (4) bekezdés/.

Az alperesek fellebbezése megalapozott.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást pontosítja annyiban, hogy a felperes és a III. rendű alperes mint adósok a II. rendű alperessel mint hitelezővel kötötték meg a perbeli kölcsönszerződést, míg az I. rendű alperes meghatalmazottként képviselte a II. rendű alperest a szerződéskötés során.

Egyebekben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, a tényállásból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével és a döntés ítéletben kifejtett indokaival azonban az ítéltábla nem értett egyet, az alábbi okok miatt:

Az I. rendű alperes nem félként vett részt a perbeli kölcsönszerződés megkötésében, hanem csak a II. rendű alperes meghatalmazott ügyleti képviselőjeként. Az I. rendű alperes képviselőként tett nyilatkozata folytán a perbeli szerződés megkötésekor hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 222. §-a és 219. § (2) bekezdése alapján nem az I. rendű, hanem a II. rendű alperes vált a kölcsönszerződés alanyává, annak jogosultjává, illetve kötelezettjévé. Mivel az I. rendű alperes nem volt a kölcsönszerződés alanya, vele szemben nem érvényesíthető a szerződésből eredő jog vagy követelés, így a szerződés részleges érvénytelenségére alapított jog

sem. Ezért a kereset az I. rendű alperessel szemben az I. rendű alperes passzív perbeli legitimációjának hiánya miatt nem teljesíthető.

Az alperesek a fellebbezésükben megalapozottan hivatkoztak arra, hogy a keresettel támadott szerződési feltétel nem sért banktitkot. A Hpt. 51. § (1) bekezdés c) pontja értelmében ugyanis a banktitok kiadható harmadik személynek, ha a pénzügyi intézmény érdeke ezt az ügyféllel szemben fennálló követelése eladásához vagy lejárt követelése érvényesítéséhez szükségessé teszi. A kifogásolt szerződési feltétel a II. rendű alperes kölcsönszerződésből eredő követelésének érvényesítése érdekében teszi lehetővé, hogy a II. rendű alperes közjegyzői ténytanúsítvánnyal tanúsítsa követelésének összegét, ezért a felperes banktitkai kiadhatók a ténytanúsítványt kiállító közjegyzőnek, akit a Kjt. 9. § (1) bekezdése alapján titoktartási kötelezettség terhel. Az alperesek alappal hivatkoztak arra is, hogy a Hpt. a banktitok megsértéséhez nem fűzi jogkövetkezményként a kölcsönszerződés érvénytelenségét, ezért a vitatott feltétel érvénytelensége akkor sem lenne megállapítható, ha banktitkot sértene.

A felperes a keresetét a közte és a III. rendű alperes, valamint a II. rendű alperes között létrejött fogyasztói kölcsönszerződés III. pontjába foglalt, a közjegyzői ténytanúsítványra vonatkozó feltétel tisztességtelenségére alapította. A szerződési feltétel tisztességtelenségének okaként a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (R.) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjában meghatározott körülményeket jelölte meg.

A Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg.

A Ptk. 209. § (3) bekezdése kimondja, hogy külön jogszabály meghatározhatja azokat a feltételeket, amelyek a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősülnek, vagy amelyeket az ellenkező bizonyításáig tisztességtelennek kell tekinteni.

A R. 1. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a fogyasztó és a gazdálkodó szervezet közötti szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely

- a) a szerződés bármely feltételének értelmezésére a gazdálkodó szervezetet egyoldalúan jogosítja;
- b) kizárólagosan a gazdálkodó szervezetet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e;
- j) a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

A kölcsönszerződés perben vitatott feltétele nem jogosítja fel a II. rendű alperest a kölcsönszerződés bármely feltételének egyoldalú értelmezésére; nem zárja el a felperest a szerződés értelmezésének lehetőségétől, és vita esetére nem teszi kötelezővé a hitelező értelmezésének elfogadását. Ezért a feltétel a R. 1. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem tisztességtelen. Az a körülmény, hogy a hitelező is értelmezheti a szerződést, a szerződéses jogviszony természetes velejárója, de önmagában nem teszi tisztességtelenné a szerződés egyik feltételét sem.

A R. 1. § (1) bekezdés b) pontja alapján - a 93/13/EGK irányelv mellékletének 1. m) pontjában foglaltakra is figyelemmel - csak az a feltétel minősül tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő felet a saját teljesítése szerződésszerűségének megállapítására jogosítja fel kizárólagosan. Ezt erősítette meg az Európai Unió Bírósága (EUB) a C-34/18. számú ítéletében, amelyben úgy

foglalt állást, hogy az irányelv 3. cikk (3) bekezdése és az irányelv mellékletének 1. m) pontja nem terjed ki az olyan szerződési feltételre, amely a fogyasztóval szerződő felet arra jogosítja fel, hogy egyoldalúan ítélje meg a fogyasztó teljesítésének szerződésszerűségét. Erre figyelemmel a fogyasztóval szerződő felet a fogyasztó teljesítése szerződésszerűségének kizárólagos megállapítására feljogosító feltétel a R. 1. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem minősül tisztességtelennek. A kölcsönszerződés perben vitás feltétele nem jogosítja fel kizárólagosan és egyoldalúan a II. rendű alperest a saját teljesítése szerződésszerűségének megállapítására, és egyébként olyan rendelkezést sem tartalmaz, amely a felperes teljesítése szerződésszerűségének kizárólagos megállapítására jogosítaná fel őt. Ezáltal a felperesnek lehetősége van vitatni a hitelező teljesítésének szerződésszerűségét, és vitathatja a hitelező álláspontját, ha a felperes teljesítését nem ismerné el szerződésszerűnek. Az, hogy a II. rendű alperes állást foglalhat a felperes teljesítésének szerződésszerűségéről, szintén a szerződéses jogviszony természetes velejárója, és sem a R. 1. § (1) bekezdés b) pontja, sem más hazai vagy uniós jogszabály alapján nem váltja ki a feltétel tisztességtelenségét.

A kölcsönszerződés végrehajtási záradékkal való ellátásának lehetőségét a szerződés közjegyzői okiratba foglalása, és nem a felperes által kifogásolt szerződési feltétel teremti meg. Ha ugyanis a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés megfelel a Vht. 21/C. § (1) bekezdésében megszabott követelményeknek, és a II. rendű alperes közokirattal igazolja a szerződés felmondását, valamint a felmondás megérkezését a felpereshez, akkor a szerződés a felperes tartozásának aktuális összegét rögzítő közjegyzői ténytanúsítvány nélkül is ellátható végrehajtási záradékkal. Ezért a kölcsönszerződés végrehajtási záradékkal való ellátásának lehetősége és a záradékolás jogi következményei nem hozhatók okozati összefüggésbe a kölcsönszerződés vitatott kikötésével, mert a kölcsönszerződés e kikötés hiányában is ellátható lenne végrehajtási záradékkal, és ebben az esetben a kikötés hiányában is bekövetkeznének a záradékolással járó jogkövetkezmények. Ebből pedig az következik, hogy ha szerződés végrehajtási záradékkal való ellátása a felperes hátrányára fordítaná meg a bizonyításai terhet, akkor ez nem a vitatott szerződési feltételre lenne visszavezethető.

A felperes tartozásának összegével kapcsolatos vita esetén a II. rendű alperes által a kölcsönkövetelés érvényesítése iránti perben a II. rendű alperesnek azt kellene bizonyítania, hogy mikor, mennyi pénzt és milyen feltételekkel bocsátott a felperes rendelkezésére, a felperesnek pedig azt, hogy mikor, mennyi pénzt fizetett vissza az alperesnek. Ha a felperes a perben a kölcsönszerződés létre nem jöttére, illetve teljes vagy részleges érvénytelenségére hivatkozna, neki kellene bizonyítania, hogy a szerződés nem jött létre, illetve hogy fennáll az érvénytelenség oka. Végrehajtási záradékkal elrendelt, bírósági eljárás nélküli végrehajtás esetén végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben vitatható a követelés összege. A végrehajtási perben a felperes a követelés összege vonatkozásában ugyanazoknak a körülményeknek a bizonyítására lenne köteles, mint a követelés érvénytelensége iránti perben. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (új Pp.) hatályba lépésétől, 2018. január 1-jétől az új Pp. 528. §-a értelmében végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben nem lehet eredményesen hivatkozni a követelés alapjául szolgáló szerződés érvénytelenségére, de indítható a szerződés teljes vagy részleges érvénytelenségének megállapítása iránti per, amelyben a bíróság az új Pp. 129. §-a alapján felfüggesztheti a végrehajtást. Az érvénytelenségi perben az érvénytelenség oka körében a felperest ugyanaz a bizonyítási kötelezettség terhelné mint a követelés érvényesítése iránti perben. Mindezek miatt önmagában a közvetlen végrehajtás lehetősége nem fordítja meg a bizonyítási terhet a felperes hátrányára. A kölcsönszerződés vitatott feltétele nem tartalmaz olyan kifejezett rendelkezést, amely a felperes hátrányára változtatná meg a bizonyítási terhet, és más módon sem alkalmas annak kiváltására, hogy a bizonyítási terhet vita esetén a felperes hátrányára változzon meg.

Az nem kifogásolható, ha a hitelező a követelésének számontartása vagy érvényesítése során a saját nyilvántartásait és könyveit veszi alapul. Nem kifogásolható az sem, ha a felek követelésük, illetve tartozásuk összegének meghatározásakor a hitelező nyilvántartásait tekintik irányadónak, és abból indulnak ki, különös tekintettel arra, hogy a hitelezőt jogszabály kötelezi a felperes tartozásának nyilvántartására, a nyilvántartás szabályait pedig eltérést nem engedő (kógens) jogszabályok állapítják meg.

A Kúria az EBH 2018. G.1. számon közzétett elvi eseti döntésében úgy foglalt állást, hogy az a szerződéses rendelkezés, amely szerint a pénzügyi intézmény a saját nyilvántartásai alapulvételével jogosult a fogyasztói tartozások kimutatására, nem minősül joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem.

Mindezek miatt a feltétel a R. 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján sem minősül tisztességtelennek.

Tisztességtelennek minősíthető az a szerződési feltétel, amely megfosztja az adóst attól a lehetőségtől, hogy a hitelező nyilvántartásával szemben eredményesen vitathassa tartozásának összegét. A perben vitatott szerződési feltételben a felperes nem mondott le arról a jogáról, hogy vitassa tartozásának a II. rendű alperes számlái és bizonylatai alapján közjegyzői ténytanúsítvánnyal tanúsított összegét, és a feltétel más módon sem zárja ki az összeg vitatásának lehetőségét. A feltételben a felperes csupán annak vetette alá magát, hogy a II. rendű alperes közjegyzői ténytanúsítvánnyal tanúsítsa a felperes tartozásának általa nyilvántartott összegét. A közjegyzői ténytanúsítvány nem azt bizonyítja a közokirat bizonyító erejével, hogy a felperes tartozása annyi, mint amennyit a tanúsítvány rögzít, hanem csak azt, hogy az alperes a tanúsítványban rögzített összegű tartozást tart nyilván. A Pp. 195. § (6) bekezdése alapján a közokirattal szemben is van helye ellenbizonyításnak. Az EUB C-34/18. számú ítélete értelmében a közjegyzői ténytanúsítvány kiállítására lehetőséget adó szerződési feltétel csak akkor lenne tisztességtelen, ha lehetővé tenné a II. rendű alperes számára a jogvita egyoldalú végleges lezárását. A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (rég. Hpt.) 206. § (1) bekezdése szerint a hitelező legalább évente egy alkalommal, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást (kivonatot) köteles küldeni a felperesnek. A rég. Hpt. 206. § (2) bekezdése kimondja, hogy a számláról megküldött kimutatást elfogadottnak kell tekinteni, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított hatvan napon belül írásban nem emelt kifogást. Ilyen módon törvényi rendelkezés biztosítja a felperesnek azt a lehetőséget, hogy vitassa tartozása összegét. Ezen kívül a felperes tartozása összegét vitathatja és bizonyíthatja peres eljárásban is. Erre figyelemmel a közjegyzői ténytanúsítvány nem teszi lehetővé a II. rendű alperes számára a tartozás összegével kapcsolatos vita egyoldalú végleges lezárását, ezért a vitatott feltétel ebből az okból sem tisztességtelen.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet elutasította. Az elsőfokú ítélet megváltoztatása folytán a felperes pervesztes lett, ezért az ítéltábla mentesítette az I. és a II. rendű alpereseket az elsőfokú perköltség és a kereseti illeték megfizetésének kötelezettsége alól, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte a lerótt fellebbezési illetékből, valamint ügyvédi munkadíjból álló együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére. Az I. rendű alperes esetében az ítéltábla az IM rendelettől való eltérést nem találta indokoltnak, míg a II. rendű alperes esetén a megállapodás szerinti munkadíjat csökkentette, mert az alperest képviselő ügyvédi iroda nagy számú, hasonló típusú perben lát el képviselőt.

A Fővárosi Ítéltábla az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illeték megfizetésére.

Budapest, 2019. november 28.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
a tanács elnöke

dr. Lente Sándor s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Csóka István
bíró